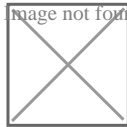

12 Οκτωβρίου 2014

Λόγοι Αθανασίας Πλήρεις: Ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Θάγραφα σήμερα απάνω σε κάποιο άλλο θέμα, που να μην είναι θρησκευτικό. Αλλά πήρα πολλά γράμματα και τηλεφωνήματα από αναγνώστες της «Ελευθερίας» που εκφράζουν τη ζωηρή επιθυμία τους να διαβάσουν περισσότερα σχετικά με τους

Ορθοδόξους Πατέρας και τα συγγράμματά τους, επειδή δε βρίσκουν πουθενά τέτοια πνευματική τροφή. Λοιπόν, άλλαξα σκοπό και θα γράψω για τον άγιο Συμεών το Νέο Θεολόγο.

Αληθινά ανύποπτοι είναι όσοι δεν γευθήκανε απ αυτή την αθάνατη βρύση, θέλω να πω από τους λόγους των αγίων Πατέρων, που πολλοί τα έχουνε για παπαδίστικες φλυαρίες.

Οι λόγοι του αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου διαβάζονται στην Ευρώπη σήμερα περισσότερο από κάθε άλλο πατερικό βιβλίο, απ όσα μεταφρασθήκανε σε ξένες γλώσσες, όπως έγραψα προ λίγες μέρες. Τούτος ο άγιος έχει κάποια χάρη να κάνη χειροπιαστά τα πιο άπιαστα και τα πιο βαθείά μυστήρια της θρησκείας. Σαν να σου τα δείχνη, ο μακάριος, με το δάχτυλό του, επειδή αξιώθηκε να ζη μέσα στο ανέκφραστο Φως του Χριστού, όντας ακόμα μέσα στο σώμα.

Γεννήθηκε στην Παφλαγονία, που βρίσκεται στη Μικρά Ασία, κατά το μέρος της Μαύρης Θάλασσας, από γονέους που είχανε τον τρόπο τους. Κ έπειδή ένας θεός του είχε μεγάλο αξίωμα στο παλάτι, τον στείλανε στην Πόλη κοντά του, να μάθη γράμματα και να μπη στη θέση του αργότερα. Μα ο Συμεών δεν ήθελε να μάθη πολλά γράμματα, γιατί τα νόμιζε ανώφελα, κι όλοένα συναναστρεφότανε με καλόγερους και με φτωχούς ερημίτες, που κατεβαίνανε στην Πόλη και τριγυρνούσανε σαν τους ντερβισάδες. Σ αυτούς εύρισκε αυτό που ποθούσε.

Σαν μεγάλωσε λίγο, πήγε κ έγινε μοναχός στο μοναστήρι του Στουδίου, υποταχτικός σ έναν άγιον γέροντα, που τον λέγανε και κείνον Συμεών, και κείνος τον κυβερνούσε με αυστηρότητα. Εκεί, ζώντας σαν άσαρκος άγγελος, έφταξε σε υψηλά μέτρα που προφανερώνανε ποιός ήθελε να κατασταθή στο τέλος. Συνήθιζε να κλείνεται μέσα σε μια μικρή εκκλησία που είχε ένα σεντούκι γεμάτο κόκκαλα. Κ έκεϊ έκανε την προσευχή του.

Στο μεταξύ, ο πατέρας του πήγε στο μοναστήρι να τον πάρη, και τον παρακαλούσε με δάκρυα να πάγη μαζί του, πλην ο Συμεών δεν θέλησε, κι ἔκανε χαρτί να μοιράση ο πατέρας του στους φτωχούς το μερίδιό του, κι αὐτὸς ἀπόμεινε στο μοναστήρι, και περίσσεψε τη σκληραγωγία του κορμιού του, και την υπακοή του στον πνευματικό πατέρα του, μην ἔχοντας ολότελα θέλημα δικό του. Και τόση αφοσίωση εἶχε στο γέροντά του, ὡστε δεν υπήρχε πράγμα που να του παραγγείλη και να μην το κάνη, ακόμα κι ἂν του ἔλεγε να πέση στη θάλασσα. Το γέροντά του τον σεβότανε σαν ἅγιο, ὅπως κ ἦτανε ἅγιος, και μετά το θάνατό του ἔγραψε γι αὐτὸν ακολουθία και ὕμνους, κ ἔδωσε σ ἕναν αγιογράφο να ζωγραφίση την εικόνα του, και την ἔβαλε στην εκκλησία με καντήλι, και γιόρταζε την ημέρα της κοιμήσεώς του.

Γι αὐτὴ την τιμή που ἔκανε στο γέροντα Συμεών, ἐτράβηξε πολλά βάσανα, ἐξορίες και μαρτύρια και κατατρεγμούς ἀπὸ κάποιους δεσποτάδες υποκριτές κι ἄπιστους, που τον λέγανε ἀγράμματον, αυτοὶ οι γραμματισμένοι, ὅπως και σήμερα κάποιοι θεολόγοι σπουδασμένοι στας Ευρώπας καταφρονούνε τους ἀπλοὺς κι ἀγράμματος καλόγερους.

Σε τούτο το μεταξύ, ο πατέρας του δεν ησύχασε, κ ἔβαλε κάθε μέσον να τον ξεκαλογερέψη και να τον πάρη να τον παντρέψη. Βλέποντας ο γέρο Συμεών πως δεν εὔρισκε ησυχία ο μαθητής του, τον πήγε σ ἕνα ἄλλο μοναστήρι, του ἁγίου Μάμαντος, και τον παράδωσε στον ηγούμενο Αντώνιο, ξακουσμένον γι την ἀρετὴν του. Εκεί μέσα γίνηκε ο τύπος κ ὑπογραμμὸς της μοναχικῆς πολιτείας, και με τον καιρό τον χειροτονήσανε ιερέα, και σαν πέθανε ο Αντώνιος, τον ἐκλέξανε οι ἀδελφοὶ ηγούμενο, που ὅποτε λειτουργούσε, βλέπανε το ἅγιο Πνεῦμα σαν φωτιά να κατεβαίνει στο κεφάλι του. Αὐτό το φρικτὸ σημεῖο το βλέπανε ἐπὶ σαρανταοχτὼ χρόνια.

Αλλά, με ὅλη την αγιότητα που εἶχε, βρεθήκανε ἄνθρωποι ἀσεβέστατοι που τον βασανίσανε με κάθε τρόπο, βρίζοντας τον και λέγοντας πως εἶναι υποκριτής και κατηγορώντας τον πως ἔκανε ἅγιο το γέροντά του και τον γιόρταζε. Κι ὁ μακάριος Συμεών τους συγχωρούσε, ἀλλά μαζί τους πολεμούσε με τα πνευματικὰ ὅπλα.

Η ζωή του στάθηκε γεμάτη ἀπὸ πειρασμούς και διωγμούς, και γι να την ἐκθέση κανένας καταλεπτῶς δεν φθάνει ὄχι μονάχα τούτη η στενὴ λωρίδα του χαρτιού που ἔχω, ἀλλά βιβλίο ολόκληρο. Γι να συντομέψω λοιπόν, θα βάλω παρακάτω μοναχὰ κάποια σπουδαία περιστατικὰ που δείχνουνε την αγιότητά του και που τα ἔγραψε ο ἄξιος μαθητής του Νικήτας Στηθάτος.

Ο άγιος Συμεών είχε ένα καλογεροπαίδι που το λέγανε Νικηφόρο, και που το είχε αναθρέψει ο ίδιος. Αυτός ο Νικηφόρος διηγήθηκε στον Νικήτα κάποια θαύματα, με την απλότητα που είχε, στη διάνοια και στη γλώσσα. «Με αγαπούσε, λέγει, ο γέροντάς μου τόσο πολύ, που δεν άφηνε κανέναν άλλον, παρεκτός από εμένα, ν' άπομείνη μαζί του στο κελλί του. Η γιατί ήμουν άκακος, η γιατί τον υπηρετούσα στα γηρατειά του, η από οικονομία Θεού για να φανερωθούνε τα έργα του. Καθώς λοιπόν εκείτόμουν, μια νύχτα, σε μια γωνιά του κελλιού, σαν να με ξύπνησε κάποιος, και βλέπω ένα θέαμα φοβερό. Κοντά στη σκεπή του κελλιού ήτανε κρεμασμένη μία εικόνα της Θεοτόκου που τη λένε Δέηση, και μπροστά της έκαιγε ένα καντήλι. Λοιπόν, αντίκρου σ αυτή την εικόνα, ως τέσσερες πήχεις ψηλότερα από τη γη, είδα τον Άγιο που στεκότανε στον αέρα, κ' είχε τα χέρια του ανασηκωμένα, και προσευχότανε, λάμποντας ολόκληρος σαν το φως. Κ' εγώ, βλέποντας αυτά, από το φόβο μου χώθηκα μέσα στο σκέπασμά μου και σκεπάσθηκα κατακούκουλα. Κι άφοϋ ξημέρωσε, διηγήθηκα στον Άγιο κρυφά αυτό που είδα. Κι ό Άγιος αναστέναξε και μου παράγγειλε να μην το πω σε κανέναν».

Άλλη μια φορά ξαναείδε το ίδιο θαύμα, λίγο πριν από το θάνατο του αγίου: «Επειδή λοιπόν ήλθε ο καιρός του θανάτου του, εκείτετον ο μακάριος από κακή δυσεντερία, βασανιζόμενος πολλές μέρες, δίχως να μπορή να σαλέψη μόνος του, αν δεν τον γυρίζαμε εμείς από το ένα κι άπο το άλλο μέρος. Ενώ βρισκότανε σ αυτήν την κατάσταση, μου παράγγειλε ν' άπομείνω μοναχός μαζί του.

Μια νύχτα λοιπόν, που κοιμόμουν ξαπλωμένος απάνω σ' ένα σεντούκι, σαν να με σκούνητηξε κάποιος, και ξύπνησα, και βλέπω εκείνον τον μακάριο, που πριν από λίγη ώρα τον είχαμε γυρίσει, να στέκεται στον αγέρα ως τέσσερες πήχεις απάνω από τη γη και να προσεύχεται. Και θυμούμενος την πρώτη φορά που τον είχα δει έτσι, θαύμαζα την αγιότητά του, συλλογιζόμενος πως αυτός, που δεν μπορούσε να σαλέψη, πως σηκώθηκε απ' το στρώμα, κ' ενώ φορούσε σώμα βαρύ, στεκότανε στον αγέρα. Κ' έτσι αποκοιμήθηκα, και πάλι ξύπνησα, και τον βλέπω πως έπεσε στο κρεβάτι του και σκεπάσθηκε μόνος του.

Σαν ξημέρωσε του το φανέρωσα, και μου έκανε δεσμό να μην το πω σε κανέναν πριν από το θάνατό του».

Αυτός ο Άγιος, που πολεμήθηκε πολύ στη ζωή του από τους κακούς ανθρώπους, και περιφρονήθηκε σαν αγράμματος από τους σπουδασμένους του καιρού του, τιμήθηκε και ζωντανός, αλλά περισσότερο μετά το θάνατό του, που έλαμψε με τα συγγράμματά του και φώτισε τις ψυχές των ανθρώπων, και ονομάσθηκε Νέος Θεολόγος, κατά το λόγο του προφήτη που λέγει «και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται».

Κ' εσύ, όποιος κι ἂν είσαι, στοχάσου τα μυστήρια του Θεού: Εκείνος ο φτωχός και καταφρονεμένος καλόγερος, που έζησε στα 1000 μ.Χ., δηλαδή 900 χρόνια πριν από μας, αφού διαβάστηκε με δίψα από μυριάδες ανθρώπους του καιρού του, έσχισε σαν πύρινο μετέωρο, αυτούς τους εννέα αιώνες, που καταβροχθίσανε και ρίξανε στο βάραθρο της λησμονιάς μυριάδες ανθρώπους που πολλοί απ' αυτούς νομίζανε πως θα μείνουνε αθάνατοι, κ' ἔφταξε ως τον καιρό τον δικό μας, φωτοβόλος κι ἄφθαρτος σαν ήλιος, για να δώση ζωή και ελπίδα στους σημερινούς ανθρώπους, που τον βρήκανε ψάχνοντας, σαν νάναι ο πιο πολύτιμος κι ἄθάνατος θησαυρός.

Σήμερα, σε καιρό που η αμαρτωλή ζωή, που ζούνε οι άνθρωποι, παράλυσε σχεδόν όλες τις πνευματικές δυνάμεις που έβαλε ο Θεός μέσα στον άνθρωπο, και τον έκανε να κολλήση στα κτηνώδη πάθη και να παραδοθή σύμψυχος στον Μαμωνά, σήμερα τρέχουνε ένα πλήθος ψυχές να πιούνε από το αστείρευτο κι ἄθάνατο νερό που αναβρύζει από τα λόγια του αγίου Συμεών, και που είναι δροσερώτατο, μ' ὅλο που η πηγή απ' ὅπου βγαίνει βρίσκεται 1000 χρόνια μακριά από μας, μέσα στο σκοτάδι του καιρού.

Τα αγιασμένα βιβλία του διαβάζονται με δίψα σε κάθε χώρα, και θα διαβάζονται ολοένα και περισσότερο, σε γλώσσες που αγωνιζόμαστε εμείς να μεταφράσουμε τα γραψίματά μας, που θα τα θάψη μεθαύριο η λησμονιά, μ' ὅλους τους νεωτερισμούς και τις δυσκολονόητες και περίπλοκες θεωρίες μας.

Γιατί όλα αυτά που γράφουμε εμείς, φιλοσοφίες, λογοτεχνίες, επιστημονικές θεωρίες, βγαίνουνε από τον υλικό νου μας, «τον νουν της σαρκός μας», όπως τον λέγει ο απόστολος Παύλος, και γι' αυτό ἔχουνε το θάνατο μέσα τους, ενώ ο,τι ἔγραψε ο άγιος Συμεών είναι «αθανασίας πλήρες».

Πηγή: Φώτης Κόντογλου, Ασάλευτο Θεμέλιο, Ακρίτας 1996